

POSTANOWIENIE

Dnia 15 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **M. Ł.**

wobec którego umorzono postępowanie o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i in., i zastosowano środek zabezpieczający w postaci pobytu w zakładzie psychiatrycznym, po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 15 czerwca 2022 r., w trybie art. 535 § 3 k.p.k., kasacji obrońcy od postanowienia Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 5 października 2021 r., sygn. akt II AKz (...), utrzymującego w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w J. z dnia 7 września 2021 r., sygn. akt III K (...)

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
2. zwolnić M. Ł. od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa,
3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. M., prowadzącego Kancelarię Adwokacką w W., kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym 23 % VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej podejrzanemu z urzędu w postaci sporządzenia i wniesienia kasacji.

UZASADNIENIE

M. Ł. był podejrzany o to, że:

„I. w nocy z 30 na 31 października 2020 r. w J., usiłował pozbawić życia J. Ł. w ten sposób, że dokonał podpalenia altany, w której znajdował się ww., a następnie uniemożliwił mu ucieczkę rzucając w jego kierunku kamieniami oraz grożąc

użyciem metalowej rury, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na ucieczkę pokrzywdzonego, w wyniku której ww. doznał ran szarpanych przedramienia i podudzia lewego oraz oparzenia MI st. okolicy karku i pleców obejmującego około 2 % ciała, które to obrażenia spowodowały u pokrzywdzonego naruszenie czynności narządów ciała na okres poniżej siedmiu dni, tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

II. w nocy z 10 na 11 listopada 2020 r. w J., usiłował pozbawić życia więcej niż jedną osobę tj. B. Ł., J. Ł. oraz P. Ł. w ten sposób, że oblał benzyną, a następnie podpalił drzwi wejściowe mieszkania, w którym spali ww., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na ugaszenie ognia przez pokrzywdzonych, czym jednocześnie spowodował narażenie pozostałych mieszkańców budynku tj. B. G. oraz E. K. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 3 k.k. w zb. z art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

III. w okresie od bliżej nieustalonego dnia września 2019 r. do dnia 11 listopada 2020 r. w J., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wielokrotnie groził B. Ł. pozbawieniem życia poprzez podpalenie budynku, w którym ww. mieszka, a groźby te wzbudziły w niej obawę, że zostaną spełnione, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 k.k., będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w J. z dnia 1 czerwca 2017 r. w sprawie II K (...) za czyny z art. 207 § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k. na karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności, objętym wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w J. z dnia 10 października 2017 r. w sprawie III K (...), w którym orzeczono wobec skazanego karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od dnia 7 marca 2017 r. do dnia 2 września 2019 r., tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

IV. w bliżej nieustalonym okresie od stycznia 2020 r. do dnia 11 listopada 2020 r. w J. , działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wielokrotnie groził J. Ł. pozbawieniem życia poprzez jego podpalenie, a groźby te wzbudziły w ww. obawę, że zostaną spełnione, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 k.k., będąc

uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w J. z dnia 1 czerwca 2017 r. w sprawie II K (...) za czyny z art. 207 § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k. na karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności, objętym wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w J. z dnia 10 października 2017 r. w sprawie III K (...), w którym orzeczono wobec skazanego karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od dnia 7 marca 2017 r. do dnia 2 września 2019 r., tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

V. w bliżej nieustalonym okresie od października 2019 r. do dnia 11 listopada 2020 r. w J., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wielokrotnie groził B. G. pozbawieniem życia, poprzez podpalenie budynku, w którym ww. mieszka, a groźby te wzbudziły w niej obawę, że zostaną spełnione, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 k.k., będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w J. z dnia 1 czerwca 2017 r. w sprawie II K (...) za czyny z art. 207 § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k. na karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności, objętym wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w J. z dnia 10 października 2017 r. w sprawie III K (...), w którym orzeczono wobec skazanego karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od dnia 7 marca 2017 r. do dnia 2 września 2019 r., tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

VI. w okresie od bliżej nieustalonego dnia września 2019 r. do dnia 5 września 2020 r. w J., znęcał się fizycznie i psychicznie nad partnerką A. S. oraz małoletnimi dziećmi N. Ł. i D. Ł., a także pozostającym w stałym stosunku zależności małoletnim synem A. S. – K. P., poprzez bezpodstawne wszczynanie awantur domowych pod wpływem środków odurzających oraz substancji psychotropowych oraz używanie podczas nich słów powszechnie uznawanych za wulgarne i obelżywe, obrażanie i poniżanie A. S., wielokrotne insynuowanie jej zdrady, kierowanie wobec K. P. oraz A. S. gróźb karalnych, zamykanie partnerki oraz małoletnich dzieci w mieszkaniu, a także szarpanie A. S. podczas prób wyjścia z mieszkania, oraz bicie ww. małoletnich dzieci, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 k.k., będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w J. z dnia 1 czerwca 2017 r. w

sprawie II K (...) za czyny z art. 207 § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k. na karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności, objętym wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w J. z dnia 10 października 2017 r. w sprawie III K (...), w którym orzeczono wobec skazanego karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od dnia 7 marca 2017 r. do dnia 2 września 2019 r., tj. o czyn z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.”

Postanowieniem Sądu Okręgowego w J. z dnia 7 września 2021 r., sygn. akt III K (...), umorzono postępowanie przeciwko M. Ł. (pkt I) i orzeczono o umieszczeniu go w zakładzie psychiatrycznym (pkt II). Postanowienie zawierało ponadto rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu (pkt III-V).

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł osobiście podejrzany oraz jego obrońca. Obrońca zaskarżył to postanowienie w zakresie zastosowania wobec M. Ł. środka zabezpieczającego w postaci umieszczenia w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym i zarzucił:

„• naruszenie art. 93b § 1 i § 5 k.k. i art. 93c pkt 1 k.k. i 93g § 1 k.k. poprzez niewłaściwe zastosowanie i w konsekwencji umieszczenie M. Ł. w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym,

• naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez ukształtowanie przekonania sądu o umieszczeniu w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym wyłącznie na opinii psychiatrycznej,

• naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez ograniczenie się do wskazania w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, iż za odmową nadania waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego przemawia to, że wyjaśnienia te stanowią przyjętą linię obrony, a przeciwko wiarygodności wyjaśnień oskarżonego przemawiają relacje świadków,

• błąd w ustaleniach faktycznych polegających na przyjęciu, iż zostały spełnione przesłanki do zastosowania wobec M. Ł. środka zabezpieczającego w postaci umieszczenia w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym, podczas gdy analiza materiału dowodowego nie daje podstaw do takich ustaleń,

• błąd w ustaleniach faktycznych polegających na przyjęciu przez sąd, iż M. Ł. dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów, podczas gdy analiza materiału dowodowego prowadzi do wniosków przeciwnych.”

W oparciu o powyższe zarzuty obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, ewentualnie umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. Podejrzany w swoim zażaleniu zasadniczo kwestionował ustalenia faktyczne poczynione w sprawie i twierdził, że nie dopuścił się zarzucanych mu czynów.

Sąd Apelacyjny w (...) postanowieniem z dnia 5 października 2021 r., sygn. akt II AKz (...), utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie (pkt I). Postanowienie Sądu odwoławczego zawierało ponadto rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu (pkt II-IV).

Kasację od powyższego postanowienia Sądu II instancji wniósł obrońca M. Ł.. Zaskarżył je w części, tj. co do pkt I dotyczącego utrzymania w mocy postanowienia Sądu Okręgowego w J. z 7 września 2021 r. w sprawie o sygn. akt III K (...), i zarzucił:

„I. rażące naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez zaniechanie przez Sąd Apelacyjny w (...) dokonania wszechstronnej analizy wszystkich zarzutów postawionych przez obrońcę na postanowienie Sądu Okręgowego w J., polegające na pominięciu zarzutów stawianych rozstrzygnięciu tj.:
a) zarzutu oparcia się przez Sąd Okręgowy w J. – w zakresie oceny dużego prawdopodobieństwa popełnienia przez podejrzanego czynów o znacznej społecznej szkodliwości – jedynie na opinii biegłych i zaniechanie tym samym wszechstronnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w sytuacji, w której Sąd winien dokonać takiej oceny samodzielnie, uwzględniając przy tym również szereg innych okoliczności, w tym dotychczasową drogę życiową podejrzanego, jego uprzednią karalność, formułując przy tym również prognozę co do możliwości popełnienia przez M. Ł. nowego przestępstwa o znacznej społecznej szkodliwości,
b) obrazy art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. z uwagi na brak zakwestionowania przez poprzedniego obrońcę wiarygodności opinii biegłych w sytuacji, w której brak postawieniu ww. zarzutu przez reprezentanta M. Ł. nie powinien przesądzać o jakości oraz charakterze sporządzonego przez Sąd Okręgowy w J. uzasadnienia, co w konsekwencji miało istotny wpływ na treść zapadłego rozstrzygnięcia, albowiem ewentualne należyte rozważenie przez Sąd Apelacyjny w (...) wszystkich

podniesionych przez obrońcę zarzutów winno skutkować uchyleniem zapadłego przed Sądem Okręgowym w W. wyroku” [z pewnością obrońcy chodziło o postanowienie Sądu Okręgowego w J. – dopisek SN]. W oparciu o powyższe zarzuty obrońca wniósł o uchylenie postanowienia Sądu odwoławczego w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Kasacja zawierała także wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego postanowienia.

W pisemnej odpowiedzi na kasację Zastępcy Prokuratora Rejonowego w J. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej. Dnia 29 kwietnia 2022 r. do Sądu najwyższego wpłynął „wniosek informacyjny” M. Ł., w którym kwestionuje stanowisko prokuratora o konieczności oddalenia kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna, co umożliwiło jej rozpoznanie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Pierwszy z zarzutów kasacyjnych odnosi się do rzetelności kontroli odwoławczej w zakresie prognozy popełnienia przez M. Ł. nowego czynu zabronionego o znacznej społecznej szkodliwości i oparcia tej prognozy o wnioski z opinii biegłych. Obrońca kwestionuje to, że prognozę co do wysokiego prawdopodobieństwa popełnienia przez M. Ł. ponownie czynu zabronionego o znacznej szkodliwości społecznej w związku z chorobą psychiczną lub upośledzeniem umysłowym, czyli ustalenie w zakresie przesłanki z art. 93b § 1 k.k. w zw. z art. 93g § 1 k.k., Sąd I instancji oparł głównie na opinii biegłych psychiatrów i psychologa, co zaaprobował Sąd odwoławczy. W tym obrońca upatruje braku rzetelnej kontroli odwoławczej.

Już na wstępie trzeba zauważyć, że art. 202 § 5 *in fine* k.p.k. zawiera wymóg, aby opinia o stanie zdrowia psychicznego, w razie takiej potrzeby, zawierała także stwierdzenia co do okoliczności wymienionych w art. 93b Kodeksu karnego. To właśnie w tym przepisie (art. 93b § 1 zd. 2 k.k.) zawarto wymóg, że środek zabezpieczający w postaci umieszczenia w zakładzie psychiatrycznym może być orzeczony jedynie, aby zapobiec ponownemu popełnieniu przez podejrzanego czynu zabronionego o znacznej społecznej szkodliwości. Tak więc to już wprost z

przepisów prawa procesowego wynika, że biegli psychiatrzy mają obowiązek wypowiedzenia się o potrzebie stosowania środka zabezpieczającego, co pociąga za sobą także konieczność zajęcia stanowiska co do prognozy popełnienia nowego czynu zabronionego o znacznej społecznej szkodliwości, warunkowanej chorobą psychiczną lub upośledzeniem umysłowym. Przepis art. 93g § 1 k.k. jednoznacznie stanowi, że warunkiem orzeczenia pobytu w odpowiednim zakładzie psychiatrycznym jest ustalenie, że wysokie prawdopodobieństwo ponownego popełnienia czynu zabronionego jest związane właśnie z chorobą psychiczną lub upośledzeniem umysłowym. Skoro tak, to wnioskowanie o tym wysokim prawdopodobieństwie musi w głównej mierze opierać się na wiedzy specjalnej biegłych psychiatrów. Słusznie obrońca wskazuje w kasacji, że treść opinii biegłych nie powinna być jedynym czynnikiem brany przez sąd pod uwagę przy formułowaniu prognozy kryminologicznej, niewątpliwie jednak jej rola jest w tym względzie istotna. Oczywiście konstruując wspomnianą prognozę kryminologiczną sąd powinien także wziąć pod uwagę właściwości i warunki osobiste podejrzanego, sposób życia przed popełnieniem czynu zabronionego i zachowanie się po popełnieniu. Skoro tak, to na prognozę kryminologiczną wpływ ma m.in. stopień społecznej szkodliwości czynów już popełnionych w stanie niepoczytalności, ilość tych czynów oraz wgląd we własną chorobę i świadomość konieczności podjęcia leczenia.

Odnosząc te ogólne uwagi do okoliczności rozpoznawanej sprawy trzeba podkreślić, że biegli wypowiadali się o stanie zdrowia psychicznego M. Ł. i konieczności umieszczenia go w zakładzie psychiatrycznym aż czterokrotnie. Na etapie postępowania przygotowawczego wydali opinię pisemną (k. 460), następnie zostali wezwali na rozprawę, gdzie podtrzymali swoją opinię, jednocześnie twierdząc, że nie jest niemożliwe, aby przez okres dzielący opiniowanie pisemne i ustną opinię stan zdrowia podejrzanego uległ zmianie (rozprawa z dnia 20 lipca 2021 r., k. 782). W konsekwencji powyższego została wydana nowa opinia dwóch biegłych psychiatrów i psychologa, zawierająca tożsame wnioski co opinia pierwotna (k. 801-810). Została ona podtrzymana przez biegłych na rozprawie w dniu 7 września 2021 r. (k. 817v). Postępowanie w zakresie opinii biegłych było w pełni rzetelne, podejrzany był dwukrotnie badany, przez psychiatrów i raz przez

psychologa, każdorazowo biegli przedkładali tożsame wnioski – o działaniu w warunkach art. 31 § 1 k.k. i konieczności detencji psychiatrycznej, w tym także wysokim niebezpieczeństwie popełnienia nowego czynu zabronionego przeciwko życiu lub zdrowiu.

Niewątpliwie Sądy orzekające w sprawie (Sąd odwoławczy przez zaakceptowanie ustaleń Sądu I instancji) dostrzegły i wyartykułowały szereg okoliczności, mających znaczenie przy ocenie konieczności zastosowania najsurowszego środka zabezpieczającego. Trzeba w tym miejscu wskazać na fakt, że wobec niepoczytalności podejrzanego umorzono postępowanie karne aż o sześciu czynów zabronionych o znacznej społecznej szkodliwości, z których dwa to usiłowanie zbrodni zabójstwa, zaś ich charakter wskazuje na konsekwencję w działaniu podejrzanego (zarzuty obejmowały m.in. groźby i dwie próby podpaleń). Okoliczności faktyczne ww. czynów, sposób działania podejrzanego oraz jednoznaczne wnioski opinii biegłych psychiatrów i psychologa słusznie doprowadziły Sąd odwoławczy do zaaprobowania ustaleń Sądu I instancji, że zachodzi wysokie prawdopodobieństwo, iż podejrzany popełni ponownie czyn zabroniony o znacznym stopniu społecznej szkodliwości. Prowadzą one także do wniosku, że działanie Sądów w tej sprawie nie było tylko apriorycznym przełożeniem wniosków opinii biegłych na treść rozstrzygnięcia.

Tez kasacji nie wspiera powoływane w jej uzasadnieniu orzecznictwo. Rzeczywiście wskazane Sądy wyraziły cytowane poglądy, jednakże miały one zupełnie inny kontekst. W sprawie II AKz (...) przedmiotem postępowania było przedłużenie stosowania detencji psychiatrycznej i dotyczyło ono specyficznej sytuacji, gdy pomimo opinii o braku konieczności dalszej detencji Sąd ją jednak przedłużył. Z kolei w sprawie II AKzw (...) przedmiotem postępowania była zmiana środka zabezpieczającego z detencji na środek ambulatoryjny, gdy opinia stanowiła o braku konieczności dalszego trwania detencji (zażalenie prokuratora na niekorzyść). Z obu tych orzeczeń nie wynika wskazywany w kasacji brak możliwości oparcia się głównie o opinię biegłych przy prognozowaniu wysokiego prawdopodobieństwa popełnienia ponownie czynu zabronionego przez osobę chorą psychicznie, w związku z tą chorobą psychiczną czy upośledzeniem umysłowym (art. 93g § 1 k.k.), ale raczej wymóg szczególnej staranności i

wnikliwości w sytuacji, gdy detencja była już stosowana, a biegli psychiatrzy stają na stanowisku o braku konieczności jej kontynuacji.

Drugi z zarzutów kasacyjnych jest oczywiście bezzasadny. Dotyczy on wyłącznie tego, że Sąd odwoławczy nie rozważył należycie zarzutu apelacyjnego „obraży art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.” W istocie obrońca kwestionuje tym samym jakość uzasadnienia postanowienia Sądu Okręgowego w J. a nie Sądu Apelacyjnego w (...). W tym względzie trzeba stwierdzić, że powołując się na art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zażaleniu obrońca kwestionował odmówienie wiary wyjaśnieniom podejrzanego. Uzasadnienie tego zarzutu ogranicza się do jednego akapitu i stwierdzenia, że sąd nie wskazał, jakie fakty uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, konkretnie wyjaśnień podejrzanego. Nie jest prawdą, że Sąd Okręgowy nie wskazał dowodów, które legły u podstaw ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie. Sąd ten wskazał na zeznania świadków, w tym małoletniego K. P., protokół oględzin miejsca podpalenia budynku, dokumentację zdjęciową, protokół oględzin ciała pokrzywdzonego, protokół oględzin pozostałości drewnianej altany, wydruki sms-ów, opinię biegłego z zakresu pożarnictwa oraz dokumenty „niebieskiej karty”. Sąd Okręgowy wyjaśnił też, którym dowodom daje wiarę i dlaczego. Z kolei Sąd Apelacyjny w (...) uznał ustalenia faktyczne Sądu I instancji za prawidłowe, ponownie wskazując na dowody, które pozwoliły na dokonanie tych ustaleń. Niewątpliwie uzasadnienie Sądu odwoławczego jest zwięzłe, wręcz lakoniczne. Jednakże bezsprzecznie wynikają z niego istotne dla sprawy wnioski o podzieleniu ustaleń faktycznych i ocen Sądu I instancji. W zakresie potrzeby zastosowania środka zabezpieczającego za kluczowe należy uznać poczynione wprost uznanie opinii biegłych psychiatrów i psychologa za wiarygodne, pełne, jasne i spójne. Zdaniem Sądu odwoławczego stwierdzone przez biegłych defekty psychiki i osobowości podejrzanego uzasadniają wnioski o konieczności zastosowania wobec podejrzanego środka zabezpieczającego, o którym mowa w art. 93a § 1 pkt 4 k.p.k. Jak już jednak wskazano, nie były to jedyne okoliczności, które determinowały prognozę kryminologiczną podejrzanego w tej sprawie.

Zwalniając podejrzanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, Sąd Najwyższy kierował się względami słuszności i aktualną sytuacją podejrzanego.

Uwzględniając wniosek obrońcy z urzędu podejrzanego, na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o advokaturze (t.j. Dz. U. 2020, poz. 1651 ze zm.) w zw. z § 17 ust. 3 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. 2019, poz. 18) zasądzono na jego rzecz kwotę 738 zł, w tym VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji.

Z uwagi na rozpoznanie kasacji w trybie art. 535 § 3 k.p.k., bezprzedmiotowym było rozpoznanie wniosku o wstrzymanie zaskarżonego kasacją postanowienia.

Mając na uwadze powyższe, należało orzec jak w części dyspozytywnej postanowienia.